

CONTEXT

SOOOOOOOÓ MULA Israel condueix pel mig de la carretera

L'atac de Hamàs a Israel i la presa d'hostatges va agafar al món amb el pas canviat. No era imaginable ni la barbàrie de Hamàs ni la imprevisió d'Israel. Tots imaginàvem la resposta bèl·lica i per això vàrem estar uns dies nedant entre dues aigües. Érem incapaços de definir-nos.

Passen els dies. Israel ataca, Hamàs s'amaga. Previsible. Però Israel es neguiteja i els ostatges són l'excusa per la gran ofensiva. Força previsible també. Vulguin o no, Israel té una moral molt cristiana.

Hamàs ha alliberat tres o quatre ostatges i l'exercit jueu n'ha trobat dos o tres més de morts. Un fracàs per Netanyahu. Un fracàs que només pot amagar arrasant Gaza.

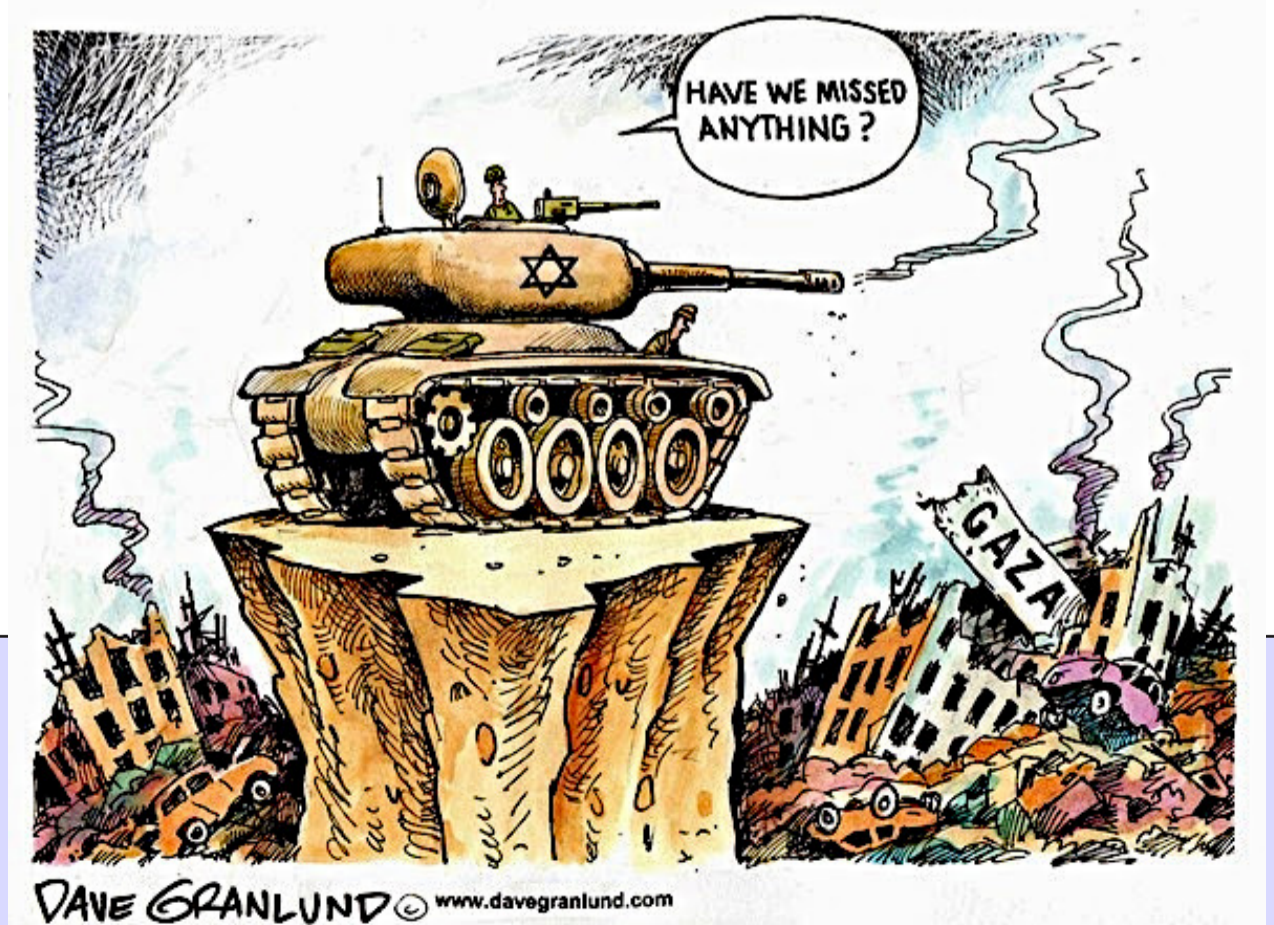
Tothom calla durant els bombardejos, poca gent parla quan la invasió terrestre, les primeres veus de protesta s'aixequen quan els Hospitals o els centres de refugiats es converteixen en objectius militars, la ciutadania del món comença a manifestar-se contra Israel quan l'estat jueu no permet entrar ajuda humanitària a Gaza o quan ordena als palestins que es desplacin cap el sud i a mig camí els bombardeja.

La política internacional, arranca el motor, una bona estona el deixa al ralenti enviant comunicats que Israel es passa pel mur de les lamentacions. Els líders mundials fan una escapa a Tel Avi, proposen alguna coseta, algun gest que apaivagui els sentiments de la ciutadania contra una massacre de la que pràcticament ja només es culpa a l'Estat Jueu. La memòria és curta. Pocs recordem l'atac de Hamàs, ara estem ferits per les imatges dels hospitals palestins.

La resposta d'Israel, és molt jueva, no només segueix atacant amb més força que mai, es permet el luxe de prohibir manifestacions antisemites a qualsevol país del món. Són els amos. Per què se'ls permet? No tots vàrem portar a un jueu a una càmera de gas. No tots ens beneficiem amb el seu capital. No tots volem ser les seves víctimes.

Soooooooó

- Hem oblidat alguna cosa?

